

Prezidents Tomass S. Monsons

Paklausība nes svētības

Mēs saņemam zināšanas par patiesību un atbildes uz svarīgākajiem jautājumiem, paklausot Dieva pavēlēm.

Mani mīļie brāļi un māsas, es esmu ļoti pateicīgs par to, ka šajā rītā varu būt kopā ar jums! Es izmantoju šo iespēju jūs uzrunāt kā atbildi uz ikviena ticību un lūgšanām.

Gadsimtiem ilgi vīrieši un sievietes ir tiekušies pēc zināšanām un izpratnes par šo laicīgo esamību un savu lomu un mērķi tajā, kā arī ceļu uz mieru un laimi šajā dzīvē. Šādas meklējumus turpina katrs no mums.

Šīs zināšanas un izpratne ir pieejama visai cilvēcei. Tā ir daļa no patiesībām, kas ir mūžīgas. Mācības un Derību 1. nodaļas 39. pantā mēs lasām: „Jo skaties un raugi, Tas Kungs ir Dievs, un Gars dod liecību un tās pieraksts ir patiess, un patiesība patstāv mūžīgi mūžos.”

Dzejnieks raksta:

*„Pat, ja jūra var izsīkt
un debesis gaist,
Nespēs iedragāt taisnību
liktenis baigs,
Mūžīga, nemainīga — mūžīgi.”¹*

Daži varētu vaicāt: „Kur gan šādu patiesību var atrast un kā mēs to varam atpazīt?” 1833. gada maijā Kērtlandē, Ohaio štatā, pravietim Džozefam Smitam tika dota atklāsmē, ar kuru Tas Kungs paziņoja:

„Patiesība ir zināšanas par to, kas ir un kas bija, un kas nāks. . . .

Patiesības Gars ir no Dieva. . . .

Un neviens cilvēks nesaņem pilnību, ja viņš netur Viņa pavēles.

Tas, kas tur [Dieva] pavēles, saņem patiesību un gaismu, līdz viņš ir godināts patiesībā un zina visas lietas.”²

Cik brīnišķīgs solījums! „Tas, kas tur [Dieva] pavēles, saņem patiesību un gaismu, līdz viņš ir godināts patiesībā un zina visas lietas.”

Šajā apgaismības laikmetā, kad evaņģēlija pilnība ir atjaunota, mums vairs nav nepieciešams kuģot pa neizzinātām jūrām un klejot pa neizpētītām takām patiesības meklējumos. Mīlošais Debesu Tēvs ir nospraudis mūsu kursu, dodot mums uzticamu ceļvedi — *paklausību*. Mēs saņemam zināšanas par patiesību un atbildes uz

svarīgākajiem jautājumiem, paklausot Dieva pavēlēm.

Mēs mācāmies klausīt visu savu dzīvi. Jau bērnības dienās vecāki par mums rūpējas, nosakot vadlīnijas un noteikumus mūsu drošībai. Ja mēs visi nešaubīgi paklausītu šiem noteikumiem, mūsu dzīve būtu daudz vienkāršāka. Taču daudzi no mums nereti mācās tikai no savām kļūdām.

Kad es biju jauns zēns, mūsu ģimene vasaras laikā, no jūlija sākuma līdz septembra sākumam, dzīvoja Vivianas parkā Jūtas štata Provo kanjonā.

Šo bezrūpīgo, kanjonā pavadīto dienu laikā viens no maniem labākajiem draugiem bija Denijs Larsens, kura ģimenei arī piederēja vasaras namiņš Vivianas parkā. Mēs divatā katru dienu klaiņojām pa šo puiku paradīzi, zvejojot strautos un upēs, vācot oļus un līdzīgus dārgumus, dodoties pārgājienos, rāpjoties kalnos vai vienkārši priecājoties par katru minūti, stundu un dienu.

Kādu rītu mēs ar Deniju nolēmām, ka vakarā kopā ar pārējiem kanjona draugiem varētu pasēdēt apkārt ugunskuram. Tikai mums bija jāattīra pietiekami liela platība līdzās esošajā laukā, lai būtu vieta, kur sapulcēties. Jūnijā šo lauku klāja sausa un durstīga zāle, liedzot to izmantot mūsu iecerētajam mērķim. Vēloties attīrīt lielu, aplveida platību, mēs sākām plūkt garo zāli. Mēs rāvām to no visa spēka, taču varējām saplūkt tikai nelielas spītīgo nezāļu sauļas. Saprotot, ka šis darbiņš mums aizņemtu visu dienu, mūsu enerģija un sajūsma lēnām izplēnēja.

Un tad manā astoņgadīgajā prātā ienāca toreiz nevainojams risinājums. Es teicu Denijam: „Mums šo zāli vajag nodedzināt. Vienkārši *izdedzināsim* zālē apli!” Mans draugs uzreiz piekrita, un tāpēc es jau skriešus biju ceļā uz mūsu vasarnīcu pēc sērkokociņiem.

Ja nu kāds domā, ka agrīnajā astoņu gadu vecumā mums bija ļauts izmantot sērkokociņus, es vēlos paskaidrot, ka gan man, gan Denijam bija stingri aizliegts bez vecāku uzraudzības tos izmantot. Mēs abi bijām vairākkārt brīdināti par uguns bīstamību. Taču, neskatoties uz to, es zināju, kur sērkokociņi tiek glabāti, un mums bija jāattīra sauso zāļu lauks. Es bez jebkādam pārdomām skrēju uz mūsu mājiņu un, pārliecinājies, ka neviens mani neredz, paķēru pāris sērkokociņus. Aši es paslēpu tos savā kabatā.

Es skrēju atpakaļ pie Denija, priecādamies par mūsu problēmas risinājumu savā kabatā. Atceros, ka toreiz domāju, ka uguns degs tikai tik tālu, cik mēs to gribēsīm, un tad kādā brīnumainā veidā tā izdzīsīs.

Es uzrāvu sērkokociņu pret klintsakmeni un izkaltsūšajai jūnijai zālei pielaidu uguni. Tā uzliesmoja, it kā būtu aplieta ar benzīnu. Sākumā mēs ar Deniju priecīgi vērojām, kā zāle pazūd liesmās, taču drīz mums kļuva saprotams, ka degšana pati neapstāsies. Mēs bijām ļoti apjukuši, atskāršot, ka nekādi nespēsīm to apstādināt. Draudīgās liesmas aprija savvaļas zāli, lienot augšup pa kalna nogāzi un apdraudot priedes un pārējo, kas bija to ceļā.

Galū galā skriet pēc palīdzības bija mūsu vienīgā izvēle. Drīz vien visi Vivianas parka apkaimes ļaudis skraidīja turpu šurpu un daudzija liesmas ar mitriem audekla maisiem, cenšoties uguni apslāpēt. Pēc vairāku stundu pūliņiem pēdējās gailošās ogles tika apdzēstas. Mūžvecās priedes bija glābtas, tāpat arī mājas, ko vistīcāk pēc kāda laika liesmas būtu sasniegušas.

Todien mēs ar Deniju apguvām vairākas skaudras un tai pat laikā

svarīgas mācību stundas, no kurām svarīgākā bija paklausība.

Pastāv noteikumi un likumi, kas pasargā mūs no fiziskiem draudiem. Tāpat Tas Kungs ir devis pamatnostādnes un baušļus, kas pasargā mūs garīgi, lai mēs veiksmīgi atrastu ceļu šajā nereti bīstamajā, laicīgajā esamībā un beigās atgrieztos pie mūsu Debesu Tēva.

Pirms vairākiem gadu simteņiem Samuēls drosmīgi paziņoja paaudzei, kurā valdīja spēcīgas dzīvnieku upurēšanas tradīcijas: „Paklausība ir labāka nekā upuris, un padevība ir labāka nekā auna tauki.”³

Šajā evaņģēlija atklāšanas laikmetā Tas Kungs atklāja pravietim Džozefam Smitam, ka pieprasa no mums „sirdi un labu gribu; un labprātīgie un paklausīgie ēdīs Ciānas zemes labumus šajās pēdējās dienās.”⁴

Visi pravieši — gan senie, gan mūsdienu — ir zinājuši, ka paklausībai ir izšķiroša loma mūsu glābšanā. Nefijs paziņoja: „Es iešu un darišu to, ko Tas Kungs ir pavēlējis.”⁵ Neskatoties uz to, ka citi šaubījās savā ticībā un paklausībā, Nefijs vienmēr darija to, ko Tas Kungs prasīja. Tieši tāpēc neskaitāmas paaudzes tikušas svētītas.

Viens no saviļņojošākajiem stāstiem par paklausību ir stāsts par Ābrahāmu un Īzāku. Cik gan sāpīgi un grūti bija Ābrahāmam, paklausot Dieva pavēlei, ņemt savu mīlo dēlu Īzāku uz Morija zemi, lai pienestu viņu kā upuri. Vai mēs varam aptvert, cik smagi Ābrahāmam bija ap sirdi, kad viņš ceļoja uz nozīmēto vietu? Nav šaubu, ka Ābrahāmu plosīja gan fiziskas, gan garīgas ciešanas, kad viņš sasēja Īzāku, noguldīja viņu uz altāra un paņēma nazi, lai viņu nogalētu. Taču viņš atsaucās Tā Kunga pavēlei ar nelokāmu ticību un pilnīgu pašlāvību uz To Kungu. Cik brīnišķīgi skanēja vēsts: „Neizstiepi savu roku pret savu dēlu un nedari tam it ne kā, jo tagad Es zinu, ka tu bīsties Dieva un neesi taupījis savu vienīgo dēlu Manis labad.”⁶

Ābrahāms tika pārbaudīts un, pateicoties savai uzticībai un paklausībai,

saņēma no Tā Kunga brīnišķīgu apsolījumu: „Tavos pēcnācējos tiks svētītas visas zemes tautas, tāpēc ka tu esi paklausījis Manai balsij.”⁷

Kaut arī no mums netiek lūgts pierādīt savu paklausību tik dramatiskā un sirdi plosošā veidā, arī no mums tiek prasīta paklausība.

1873. gada oktobrī prezidents Džozefs F. Smits paziņoja: „Paklausība ir pirmais debesu likums.”⁸

Prezidents Gordons B. Hinklijs teica: „Pēdējo dienu svēto laime, Pēdējo dienu svēto miers, Pēdējo dienu svēto pilnveidošanās, Pēdējo dienu svēto labklājība un šo ļaužu mūžīgā glābšana un paaugstināšana ir atkarīga no paklausības . . . Dieva pavēlēm.”⁹

Paklausība ir praviešu pazišanās zīme; tā devusi viņiem spēku un zināšanas caur laiku laikiem. Ir būtiski, lai mēs apzinātos, ka arī mums, tāpat kā viņiem, ir tiesības uz šo spēka un zināšanu avotu. Tas ir brīvi pieejams mums visiem, ja vien mēs paklausām Dieva pavēlēm.

Gadu gaitā esmu iepazinis daudzus cilvēkus, kas izrādījuši īpaši lielu uzticību un paklausību. Viņu piemērs ir svētījis un iedvesmojis arī mani. Es gribētu pastāstīt jums par diviem šādiem cilvēkiem.

Valters Krauze bija uzticīgs Baznīcas loceklis, kurš ar savu ģimeni dzīvoja vietā, kas pēc Otrā pasaules kara tika dēvēta par Austrumvāciju. Par spīti grūtībām, kas viņu piemeklēja tolaik tajā pasaules daļā valdošo brīvības ierobežojumu dēļ, brālis Krauze mīlēja To Kungu un kalpoja Viņam. Viņš uzticīgi un apzinīgi izpildīja katru viņam uzticēto uzdevumu.

Otrs cilvēks Johans Dendorfers, dzimis Ungārijā, pievērsās Baznīcai Vācijā un tika kristīts 1911. gadā 17 gadu vecumā. Drīz pēc tam viņš atgriezās Ungārijā. Pēc Otrā pasaules kara viņš atskārta, ka kļuvis par gūstekni savā dzimtajā zemē, Debrecenes pilsētā. Arī Ungārijas tautai bija laupīta brīvība.

Brālis Valters Krauze, kurš nepazīna brāli Dendorferu, saņēma

norikojumu būt par viņa mājskolotāju un regulāri viņu apmeklēt. Brālis Krauze piezvanīja savam mājskološanas pāriniekam un teica: „Mums ir dots uzdevums apmeklēt brāli Johanu Dendorferu. Vai mēs varam šonedēļ viņu apmeklēt, lai dalītos evaņģēlija vēstījumā?” Un pēc tam viņš piebilda: „Brālis Dendorfers dzīvo Ungārijā.”

Viņa pārinieks jautāja: „Kad jādo-
das ceļā?”

„Rīt,” atbildēja brālis Krauze.

„Kad mēs atgriezīsimies?” jautāja pārinieks.

Brālis Krauze atbildēja: „Ak, pēc kādas nedēļas — ja *vispār atgriezīsimies.*”

Tā abi mājskološanas pārinieki ar vilcienu un autobusu uzsāka ievērojama attāluma ceļojumu pie brāļa Dendorfera no Vācijas ziemeļaustrumu rajona uz Debreceni Ungārijā. Kopš kara sākuma, neviens mājskolotājs nebija apmeklējis brāli Dendorferu. Tāpēc tagad, ieraugot Tā Kunga kalpus, viņu pārņēma liela pateicība. Sākumā gan viņš atteicās spiest mājskolotājiem roku. Tā vietā, viņš neka- vējoties devās uz savu istabu, lai no neliela skapīša paņemtu kastīti, kurā glabājās ilgus gadus krātā desmitā tiesa. Viņš atdeva desmito tiesu saviem mājskolotājiem, sakot: „Tagad es esmu norēķinājies ar To Kungu. *Ta-gad* es jūtos cienīgs paspiest roku Tā Kunga kalpiem!” Vēlāk brālis Krauze man stāstīja, ka viņš juties neizsakāmi aizkustināts, redzot, ka šis uzticīgais brālis, kuram daudzus gadus nebija saziņas ar Baznīcu, paklausīgi un pastāvīgi atlicis desmit procentus no saviemniecīgajiem ienākumiem, lai samaksātu desmito tiesu. Viņš bija glabājis šo naudu, nezinot, kad un vai viņam būs iespēja to nomaksāt.

Brālis Valters Krauze nomira pirms deviņiem gadiem 94 gadu vecumā. Visu savu dzīvi, uzticīgi un paklausīgi kalpojot, viņš iedvesmoja gan mani, gan visus, kas viņu pazina. Kad viņam lūdza veikt kādu uzdevumu, viņš nekad to neapšaubīja, nekad nekurnēja un nekad neaizbildinājās.

Mani brāli un māsas, paklausība ir šīs dzīves lielākais pārbaudījums. „Mēs ar to viņus pārbaudīsim,” teica Tas Kungs, „lai redzētu, vai viņi darīs visu, ko Tas Kungs viņu Dievs tiem pavēlēs.”¹⁰

Glābējs ir pasludinājis: „Jo visiem tiem, kuriem ir svētība no Manām rokām, ir jāpakļaujas tam likumam, kurš ir noteikts šai svētībai, un tās nosacījumiem, kā tika nodibināts pirms pasaules radīšanas.”¹¹

Nav dzižaka paklausības piemēra par mūsu Glābēja piemēru. Pāvils saka par Viņu:

„[Viņš], Dēls būdams, tomēr ir mācījies paklausību no tā, ko cietis.

Un, pilnību sasniedzis, Viņš ir palicis visiem, kas Viņam paklausa, par mūžīgās pestīšanas gādnieku.”¹²

Glābējs izrādīja patiesu milestību pret Dievu, dzīvojot nevainojami un godājot Viņam uzticēto svēto sūtību. Viņš nekad neizrādīja augstprātību. Viņš nekad nebija uzpūties lepnībā. Viņš vienmēr bija uzticams. Viņš vienmēr bija pazemīgs. Viņš vienmēr bija patiess. Viņš vienmēr bija paklausīgs.

Lai arī Viņu kārdināja viltību meistars, pats velns, lai arī Viņš bija fiziski novājināts pēc 40 dienu un 40 nakšu gavēšanas un Viņam gribējās ēst, tomēr, kad ļaunais piedāvāja Jēzum visvaldzinošākos un kārdinošākos piedāvājumus, Jēzus sniedza mums dievišķu paklausības paraugu,

atsakoties novirzīties no tā, ko Viņš zināja par pareizu.¹³

Kad Viņš Ģetzemanes dārzā cieta mokas un Viņa sviedri, kas aprakstīti kā lielas asins lāses, krita zemē,¹⁴ Viņš ar piemēru parādīja, kāds ir paklausīgs Dēls, sakot: „Tēvs, ja Tu gribi, ņem šo biķeri no Manis, tomēr ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek!”¹⁵

Dodot norādījumus Saviem pirmajiem apustuļiem, Glābējs deva norādījumus arī visiem mums: „Seko Man!”¹⁶ Vai mēs vēlamies būt paklausīgi?

Mēs varam iegūt zināšanas, pēc kurām tiecamies, atbildes, kuras ilgojamies saņemt, un spēku, kuru vēlamies iegūt, lai spētu tikt galā ar pašreizējām grūtībām šajā sarežģītā un mainīgajā pasaulē, ja vien labprātīgi paklausām Tā Kunga pavēlēm. Es no jauna atsaukos uz Tā Kunga vārdiem: „Tas, kas tur [Dieva] pavēles, saņem patiesību un gaismu, līdz viņš ir godināts patiesībā un zina visas lietas.”¹⁷

Es lūdzu, lai mēs tiktu svētīti ar bagātīgajām balvām, kas apsolītas paklausīgajiem. Jēzus Kristus, mūsu Kunga un Glābēja, Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. „Vai zini — ir taisnība dārgakmens skaists?” *Hymns*, Nr. 272.
2. Mācība un Derības 93:24, 26–28.
3. 1. Samuēla 15:22.
4. Mācība un Derības 64:34.
5. 1. Nefija 3:7.
6. 1. Mozus 22:12.
7. 1. Mozus 22:18.
8. Joseph F. Smith, „Discourse,” *Deseret News*, 1873. g. 12. nov., 644.
9. Gordon B. Hinckley, „If Ye Be Willing and Obedient,” *Ensign*, 1971. g. dec., 125.
10. Ābrahāma 3:25.
11. Mācība un Derības 132:5.
12. Ebrejiem 5:8–9.
13. Skat. Mateja 4:1–11.
14. Skat. Lūkas 22:44.
15. Lūkas 22:42.
16. Jāņa 21:22.
17. Mācība un Derības 93:28.

Mācības mūsdienām

Melhisedeka priesterības un Palīdzības biedrības stundas katra mēneša ceturtajā svētdienā tiks veltītas tēmai „Mācības mūsdienām”. Katru stundu var sagatavot pēc vienas vai vairākām runām no pēdējās Vispārējās konferences (skat. tabulu tālāk). Stabu un apgabalu prezidenti var izvēlēties, kuras runas lietot stundu sagatavošanai, vai viņi var uzticēt šo pienākumu bīskapiem un draudžu prezidentiem. Vadītāji uzsver vērtību tam, ka Melhisedeka priesterības brāļi un Palīdzības biedrības māsas attiecīgajā svētdienā studē tās pašas runas.

Tie, kuri apmeklē šīs stundas katra mēneša ceturtajā svētdienā, tiek mudināti studēt un ņemt līdzi uz stundu žurnālu ar pēdējās Vispārējās konferences runām.

Ieteikumi stundas sagatavošanai no runām

Lūdziet Dievu, lai Svētais Gars būtu ar jums, kad studēsiet un mācīsiet runu(-as). Jūs varētu sajust

kārdinājumu sagatavot stundu, izmantojot citus materiālus, taču apstiprinātie mācību materiāli ir runas no pēdējās konferences. Jūsu uzdevums ir palīdzēt citiem mācīties evaņģēliju un dzīvot pēc tā tādā veidā, kā tas tika mācīts Baznīcas pēdējā Vispārējā konferencē.

Pārskatiet runu(-as), meklējot principus un mācības, kas varētu nodarbības dalībniekiem palīdzēt. Meklējiet runā(-ās) stāstus, izteikumus un Svēto Rakstu norādes veiksmīgākai patiesību mācīšanai.

Izveidojiet uzmetumu tam, kā mācīsiet attiecīgos principus un mācības. Apsveriet iespēju tajā iekļaut jautājumus, kas palīdzēs klases dalībniekiem:

- Meklējiet runā(-ās) principus un mācības.
- Apdomājiet to nozīmi.
- Dalieties sapratnē, domās, pieredzēs un liecībās.
- Pielietojiet šos principus un mācības viņu dzīvē.

MĒNEŠI, KUROS STUNDAS TIKA MĀCĪTAS	MĒNEŠA CETURTĀS SVĒTDIENAS STUNDAS MATERIĀLI
2013. gada aprīlis–2013. gada oktobris	2013. gada aprīļa Vispārējā konferencē teiktās runas*
2013. gada oktobris–2014. gada aprīlis	2013. gada oktobra Vispārējā konferencē teiktās runas*

*Aprīļa un oktobra ceturtais svētdienas stundu sagatavošanai runu(-as) var izvēlēties no iepriekšpēdējās vai pēdējās konferences. Daudzās valodās runas ir atrodamas tīmekļa vietnē conference.lds.org/conference.lds.org.

Prezidents Henrijs B. Airings
Pirmais padomnieks Augstākajā prezidijā

„Nāciet šurp pie Manis”

*Kristus ar Saviem vārdiem un priekšzīmi
mums ir parādījis, kā tuvoties Viņam.*

Es jutos pateicīgs, ka varu būt kopā ar jums šajā Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas konferencē. Šī ir Viņa Baznīca. Ienākot Viņa valstībā, mēs uzņemamies Viņa Vārdu. Viņš ir Dievs, Radītājs, un Viņš ir nevainojams. Mēs savukārt esam mirstīgi, pakļauti nāvei un grēkam. Tomēr Savā mīlestībā pret mums un mūsu ģimenēm Viņš mūs aicina tuvoties Viņam. Viņš saka: „Tuvojieties Man un Es tuvošos jums; meklējiet uzcītīgi Mani un jūs atradīsiet Mani; lūdziet, un jūs saņemsit; klausējiet, un jums taps atvērts.”¹

Šajā Lieldienu laikā mums tiek atgādināts, kādēļ mēs mīlam Viņu, un par solījumu, ko Viņš devis Saviem uzticīgajiem mācekļiem, — ka mēs būsim Viņa mīlotie draugi. Glābējs ir devis šo solījumu, mācot, ka, ja mēs Viņam kalposim, Viņš tuvosies mums. Piemērs tam ir atklāsme, kas tika dota Oliveram Kauderijam, kad viņš kopā ar pravieti Džozefu Smitu kalpoja Tam Kungam, tulkojot Mormona Grāmatu: „Lūk, tu esi Olivers, un Es esmu runājis uz tevi dēļ tavām vēlmēm;

tādēļ paglabā šos vārdus savā sirdī. Esi uzticīgs un uzcītīgs, turot Dieva pavēles, un Es tevi ieskaušu Savas mīlestības rokās.”²

Visbiežāk es pieredzu prieku, tuvojoties Glābējam un jūtot, ka Viņš tuvojas man, kad ievēroju baušļus, paklausot vienkāršās lietās.

Arī jums ir bijusi līdzīga pieredze. Varbūt tā ir bijis, kad jūs esat izvēlējušies apmeklēt kādu Svētā Vakarēdiena sanāksmi. Es to pieredzēju kādā Sabata dienā, kad vēl biju pavisam maziņš. Tolaik mēs pieņemām Svēto Vakarēdienu, apmeklējot vakara sanāksmes. Atmiņas par šo dienu pirms vairāk nekā 65 gadiem, kad ievēroju baušļus pulcēties kopā ar savu ģimeni un svētajiem, joprojām tuvina mani Glābējam.

Ārā bija tumšs un auksts. Atceros, ka tovakar kopā ar saviem vecākiem jutos silti un gaiši. Mēs pieņemām Svēto Vakarēdienu, ko pasniedza Ārona priesterības nesēji, atjaunojot savas derības ar mūsu Debesu Tēvu un solot vienmēr atcerēties Viņa Dēlu un turēt Viņa baušļus.

Sanāksmes noslēgumā mēs dziedājām garīgo dziesmu „Ar mani paliec šovakar!”, kurā ir vārdi: „Ar mani paliec šovakar, ak, mīlais Pestītāj!”³

Tovakar es sajutu Glābēja mīlestību un klātbūtni. Un es sajutu mierinājumu, ko dāvā Svētais Gars.

Es vēlējos atdzīvināt tās izjūtas, ko man sniedza Glābēja mīlestība un klātbūtne, kuru izjutu, apmeklējot Vakarēdiena sanāksmi savā bērnībā. Tādēļ es sāku ievērot vēl kādu baušļi — es studēju Svētos Rakstus. To darot, es zināju, ka varu atgriezties un ļaut Svētajam Garam atkal dāvāt man tās izjūtas, ko jūta augšāmceltā Kunga mācekļi, kad Viņš pieņēma viņu uzaicinājumu ienākt viņu mājās un pabūt kopā ar viņiem.

Es lasīju par to, kas notika trešajā dienā pēc Viņa sišanas krustā un apbedīšanas. Ticīgās sievietes un citi cilvēki ieraudzīja, ka akmens kapa priekšā ir novelts un ka Viņa ķermeņa tur vairs nav. Sievietes bija ieradušās, jo mīlēja Viņu un vēlējās iesvaidīt Viņa miesu.

Parādījās divi eņģeļi un vaicāja, kāpēc viņas baiļojas, sakot:

„Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušiem?”

Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies. Pieminiet, ko Viņš jums runājis, vēl Galilejā būdams,

sacīdams: Cilvēka Dēlam būs tapt nodotam grēcinieku rokās un krustā sistam, un trešā dienā augšāmcelties.”⁴

Marka evaņģēlijā minēts vēl viens no eņģeļu norādījumiem: „Bet noeita un sakait to Viņa mācekļiem un Pēterim, ka Viņš jums pa priekšu noies uz Galileju, tur jūs Viņu redzēsiet, kā Viņš jums ir sacījis.”⁵

Apustuļi un mācekļi bija pulcējušies Jeruzālemē. Viņi bija nobijušies, līdzīgi kā droši vien būtu mēs, un, sarunājoties savā starpā, prātoja par Viņa nāvi un par to, ko nozīmē ziņojumi par Viņa augšamcelšanos.

Divi no mācekļiem tovakar devās no Jeruzālemes uz Emavu. Krēslas stundā uz ceļa parādījās augšamceltais Kristus un gāja kopā ar viņiem. Pie viņiem bija atnācis Tas Kungs!

Lūkas evaņģēlijs dāvā mums iespēju pabūt kopā ar viņiem:

„Un gadījās, kad tie tā savā starpā runāja un apspriedās, arī pats Jēzus tiem tuvojās un gāja ar viņiem.

Bet viņu acis tapa turētas, ka tie Viņu nepazina.

Un Viņš tiem sacīja: „Kādas tās runas, ko jūs runājat savā starpā uz ceļa?” Un viņi apstājās bēdu pilnām sirdīm.

Tad viens, vārdā Kleops, atbildēja un Viņam sacīja: „Vai Tu viens esi tāds svešinieks Jeruzālemē, kas nezina, kas šinīs dienās tur noticis?”⁶

Viņi pastāstīja Viņam par savām bēdām — ka Jēzus ir miris, bet viņi bija ticējuši, ka Jēzus būs Israēla Pestītājs.

Glābēja balsi noteikti jautās mīlestība, kad Viņš runāja ar šiem abiem bēdu nomāktajiem un sērojošajiem mācekļiem.

„Tad Viņš tiem sacīja: „Ak, jūs nesaprašas un sirdī kūtrie, ka jūs negribat ticēt visu to, ko pravieši sludinājuši!

Vai Kristum tā nebija jācieš un jāieiet Savā godībā?”

Un, iesākdams no Mozus un visiem praviešiem, Viņš tiem izskaidroja visus rakstus, kas par Viņu rakstīti.”⁷

Un tad pienāk brīdis, kas ir sildījis manu sirdi, kopš biju mazs zēns:

„Un tie tuvojās pilsētiņai, kurp tie gāja, bet Viņš likās ejot tālāk.

Un viņi To gauži lūdza un sacīja: „Paliec pie mums, jo vakars metas un diena jau pagalam!” Un Viņš iegāja pie tiem palikt.”⁸

Glābējs tovakar pieņēma aicinājumu ienākt Savu mācekļu mājās netālu no Emavas ciema.

Viņš apsēdās, lai paēstu kopā ar viņiem. Viņš ņēma maizi, pateicās,

lauza to un deva to viņiem. Viņu acis tika atvērtas, un tie Viņu pazina. Tad Viņš nozuda to skatam. Lūkas pierakstīja šo svētīto mācekļu izjūtas: „Un tie sacīja savā starpā: „Vai mūsu sirds mūsos nedega, kad Viņš ar mums runāja ceļā, mums rakstus izskaidrodams?”⁹

Tai pašā stundā abi mācekļi steidzās atpakaļ uz Jeruzālemi, lai pastāstītu par notikušo vienpadsmit apustuļiem. Tobrīd atkal parādījās Glābējs.

Viņš pārstāstīja pravietojumus par Savu sūtību — ka Viņam bija jāizpērk visu Sava Tēva bērnu grēki un jāsarauj nāves važas.

„Un tiem sacīja: Tā stāv rakstīts, ka Kristum bija ciest un augšamcelties no miroņiem trešā dienā

un ka Viņa Vārdā būs sludināt atgriešanos un grēku piedošanu visām tautām, iesākot no Jeruzālemes, un jūs esat liecinieki tam visam.”¹⁰

Glābēja vārdi ir tikpat patiesi mums, kā tie bija Viņa mācekļiem toreiz. Mēs esam šī visa liecinieki. Un, kristoties Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā, mēs esam uzņēmušies brīnišķīgu uzdevumu, kuru pirms daudziem gadsimtiem pie Mormonas ūdeņiem izskaidroja pravietis Alma:

„Un notika, ka viņš sacīja uz tiem: Lūk, šeit ir Mormonas ūdeņi (jo tā tie tika saukti) un tagad, tā kā jūs vēlaties nākt Dieva pulkā un tikt saukti par Viņa tautu, un esat gatavi nest viens otra slogus, lai tie kļūtu viegli;

jā, un esat gatavi sērot ar tiem, kas sēro; jā, un mierināt tos, kuriem nepieciešams mierinājums, un stāvēt kā Dieva liecinieki visos laikos un visās lietās, un visās vietās, lai jūs tādi varētu palikt līdz pat nāvei, lai jūs varētu tikt Dieva pestīti un tikt pieskaitīti tiem, kas ir no pirmās augšamcelšanās, lai jums varētu būt mūžīgā dzīve —

tagad, es saku jums, ja tā ir jūsu sirds vēlēšanās, kas jums ir pret to, lai taptu kristīti Tā Kunga Vārdā kā liecinieki Viņa priekšā, ka jūs stājaties derībā ar Viņu, ka jūs kalposit Viņam un turēsit Viņa pavēles, lai Viņš vēl

pilnīgāk varētu izliet Savu Garu pār jums?

Un tad, kad ļaudis dzirdēja šos vārdus, viņi sita plaukstas aiz prieka un izsaucās: Tā ir mūsu sirds vēlēšanās!”¹¹

Mēs esam noslēguši derību palīdzēt grūtībās nonākušajiem un visu savu dzīvi būt par Glābēja lieciniekiem.

Mēs to veiksmīgi spēsim paveikt vienīgi tad, ja sajūtīsim mīlestību pret Glābēju un Viņa mīlestību pret mums. Ja būsīm uzticīgi solījumiem, ko esam devuši, mēs jutīsim, ka mūsu mīlestība pret Viņu pieaug, jo, kalpojot Viņam, mēs jutīsim Viņa spēku un to, ka Viņš mums tuvojas.

Prezidents Tomass S. Monsons mums bieži atgādina kādu solījumu, ko Tas Kungs deva Saviem uzticīgajiem mācekļiem: „Un, kas pieņems jūs, tur Es būšu arī, jo Es iešu jūsu vaiga priekšā. Es būšu pie jūsu labās rokas un jūsu kreisās, un Mans Gars būs jūsu sirdīs, un Mani eņģeļi jums apkārt, lai jūs atbalstītu.”¹²

Mēs visi esam izjutuši vēl vienu veidu, kā Viņš mums tuvojas. Kad mēs uzticīgi Viņam kalpojam, Viņš tuvojas arī mūsu mīļajiem. Tiekot aicināts Tā Kunga kalpošanā pārcelties uz citu dzīvesvietu vai atstāt savu ģimeni, es ikreiz esmu pieredzējis, kā Tas Kungs svēta manu sievu un manus bērnus. Viņš ir sagatavojis mīlošus kalpus un dažādas iespējas, kā tuvināt viņus Sev.

Arī jūs savā dzīvē esat izjutuši līdzīgas svētības. Daudziem no jums ir tuvinieki, kas ir nokliduši no mūžīgās dzīves ceļa. Jūs prātojat, ko vēl varētu darīt, lai atvestu viņus atpakaļ. Jūs varat paļauties, ka Tas Kungs tuvosies viņiem, ja jūs kalposit Viņam ticībā.

Es gribu jums atgādināt par Tā Kunga solījumu Džozefam Smitam un Sidnijam Rigdonam, kad viņi Tā Kunga uzdevumā bija devušies prom no savām ģimenēm: „Mani draugi, Sidnij un Džozef, jūsu ģimenēm iet labi; viņi ir Manās rokās un Es rīkošos ar tiem, kā Man šķitīs labi, jo Manī ir visa vara.”¹³

Līdzīgi kā Almam un ķēniņam Mosijam, dažiem uzticīgiem vecākiem, kas ilgi un krietni kalpojuši Tam Kungam, ir bērni, kuri, neskatoties uz vecāku ziedošanos Tā Kunga labā, ir nomaldījušies no ceļa. Vecāki ir darījuši visu, kas viņu spēkos, taču bez uzskatāma rezultāta, neskatoties uz mīlošu un uzticīgu draugu palīdzību.

Alma kopā ar citiem svētajiem aizlūdz par savu dēlu un par ķēniņa Mosijas dēliem, un ieradās eņģelis. Jūsu lūgšanas līdz ar citu cilvēku lūgšanām, kuri izrāda savu ticību Tam Kungam, ataicinās Viņa kalpus, kas palīdzēs jūsu ģimenes locekļiem. Viņi palīdzēs tiem izvēlēties ceļu mājup pie Dieva, pat ja uzbruks Sātans un viņa sekotāji, kuru mērķis ir iznīcināt ģimenes gan šajā dzīvē, gan mūžībā.

Aterieties vārdus, ko eņģelis teica Almam, jaunākajam, un Mosijas dēliem, kad viņi sadumpojās: „Un vēl, eņģelis sacīja: Lūk, Tas Kungs ir uzklausījis Savu ļaužu lūgšanas un arī Viņa kalpa Almas lūgšanas, kas ir tavš tēvs; jo viņš ir lūdzis ar lielu ticību par tevi, lai tu varētu tikt vests pie patiesības atziņas; tādēļ šim nolūkam es esmu nācis, lai pārliecinātu tevi par Dieva spēku un varu, lai uz Viņa kalpotāju lūgšanām tiktu atbildēts atbilstoši viņu ticībai.”¹⁴

Es nevaru apsolīt visiem, kas lūdz To Kungu un kalpo Viņam, ka jūs saņemsiet visas svētības, ko vēlaties sev un savai ģimenei. Taču es varu jums apsolīt, ka Glābējs tuvosies jums un svētīs jūs un jūsu ģimeni ar pašu labāko. Jūs iegūsiet Viņa mīlošo mierinājumu un saņemsiet atbildi, kad Viņš tuvosies jums, kamēr jūs sniežat roku, lai kalpotu citiem. Ja jūs

pārsiesiet grūtībās nonākušo brūces un piedāvāsi Viņa veiktās Izpiršanas attīrošo spēku grēku nomāktajiem, Tā Kunga spēks jūs atbalstīs. Viņa rokas sniedzas līdz ar jūsējām, lai palīdzētu un svētītu mūsu Debesu Tēva bērnus, ieskaitot jūsu bērnus.

Mums ir sagatavota brīnišķīga sagaidīšana mājās. Tur mēs pieredzēsim mūsu mīlā Kunga solījumu piepildīšanu. Viņš aicina mūs ienākt mūžīgajā dzīvē kopā ar Viņu un mūsu Debesu Tēvu. Jēzus Kristus to apraksta šādi:

„Centies radīt un nostiprināt Manu Ciānu. Turi Manas pavēles visās lietās.

Un, ja tu turēsi Manas pavēles un pastāvēsi līdz galam, tev būs mūžīgā dzīve, šī dāvana ir lielākā no visām Dieva dāvanām.”¹⁵

„Jo tie, kas dzīvo, iemantos zemi, un tie, kas mirst, atpūtīsies no visiem saviem darbiem, un viņu darbi tiem sekos, un viņi saņems kroni Mana Tēva mājokļos, kurus Es esmu tiem sagatavojis.”¹⁶

Es liecinu, ka mēs varam ar Garu atsaukties Debesu Tēva aicinājumam: „Šis ir Mans mīlais Dēls. Uzklauši viņu!”¹⁷

Ar Saviem vārdiem un priekšzīmi Kristus ir parādījis mums, kā mēs varam Viņam tuvināties. Katram Debesu Tēva bērnam, kurš ir izvēlējis ienākt Viņa Baznīcā caur kristību vārtiem, šīs dzīves laikā tiks dota iespēja mācīties Viņa evaņģēliju un dzirdēt no Viņa aicinātajiem kalpiem Viņa aicinājumu: „Nāciet šurp pie Manis.”¹⁸

Visi Viņa kalpi, kuri noslēguši derību Viņa valstībā uz Zemes vai garu pasaulē, caur Svēto Garu iegūs Viņa vadību, ja svētīs citus un kalpos viņiem Kristus uzdevumā. Un viņi

jutīs Viņa mīlestību un gūs prieku, tuvojoties Viņam.

Es esmu Tā Kunga Augšāmcelšanās liecinieks un varu liecināt par to tik droši, it kā tovarak būtu bijis kopā ar abiem mācekļiem viņu mājās pie ceļa uz Emavu. Es zinu, ka Viņš dzīvo, tikpat droši kā to zināja Džozefs Smits, kad viņš redzēja Tēvu un Dēlu spožas rita gaismas pielietajā birztalā Palmīrā.

Ši ir patiesā Jēzus Kristus Baznīca. Vienīgi prezidenta Tomasa S. Monsona turētajām priesterības atslēgām ir spēks saistīt mūs visus ģimenēs, lai mēs visi varētu mūžīgi dzīvot kopā ar mūsu Debesu Tēvu un To Kungu, Jēzu Kristu. Tiesas dienā mēs stāvēsim Glābēja priekšā, redzot Viņu vaigu vaigā. Tas būs priekpilns brīdis tiem, kas tuvojušies Viņam, kalpojot Viņam šajā dzīvē. Viņi priecāsies, dzirdot vārdus: „Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps.”¹⁹ To es liecinu, būdams augšāmceltā Glābēja un mūsu Pestītāja liecinieks, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Mācība un Derības 88:63.
2. Mācība un Derības 6:20.
3. Skat. „Abide with Me; 'Tis Eventide,” *Hymns*, Nr. 165.
4. Lūkas 24:5–7.
5. Marka 16:7.
6. Lūkas 5:12–18.
7. Lūkas 24:25–27.
8. Lūkas 24:28–29.
9. Lūkas 24:32.
10. Lūkas 24:46–48.
11. Mosijas 18:8–11.
12. Mācība un Derības 84:88.
13. Mācība un Derības 100:1.
14. Mosijas 27:14.
15. Mācība un Derības 14:6–7.
16. Mācība un Derības 59:2.
17. Džozefs Smits — Vēsture 1:17.
18. Mateja 11:28.
19. Mateja 25:21.